

[Christmas Møller.]

er den, at Det konservative Folkeparti som saadant deltager i den Overenskomst, der er sluttet den 9. Juli, og den Overenskomst, der er sluttet den 17. Oktober angaaende Svaret til England, og at det derfor er et Spørgsmaal for os alle, om en af Deltagerne i denne Overenskomst, oven i Købet det største Parti, havde ført fortrolige Forhandlinger, som vi ikke kendte, og havde indgaaet en Aftale, som de ikke havde gjort os opmærksom paa. Dette giver naturligvis de andre Partier Ret til at udtale sig om det her omtalte Forhold.

Jeg vil da gerne sige, at jeg husker meget vel Staunings Redegørelse og Stats- og Finansminister N. Neergaards Svar. En Bemærkning bør der gøres nu saa mange Aar efter om denne Forhandling, der fandt Sted den 25. Marts 1922 og drejede sig om Overenskomsten af November 1921, nemlig at det, der var Problemet, jo ikke var, hvorvidt Grænsen ligger fast eller lignende, nej, det, der var det afgørende Problem, det var, at vide og betydningsfulde Kredse i Tyskland, hvad ogsaa fremgaar af Staunings Ord Sp. 5972—73 i Folketings-tidende for 1921—22, anerkendte den ved Versaillesstraktaten af 1920 og de stedfundne Folkeafstemninger fastsatte Grænse som *lovligt gældende*. De afgørende Ord er „som lovligt gældende“. Der var andre Kredse i Tyskland, som paa Grund af, at det dansk-tyske Grænsespørgsmaal ikke, som det jo blev forsøgt i 1918, blev løst som en dansk-tysk Sag, men blev løst i Versailles, dels fordi man fra de allierede Sejrsmagter forlangte det, og vel ogsaa fordi vi ønskede det, ikke anerkendte Versailles; disse sagde, at Grænsen ikke var lovligt gældende. Derfor var det virkelig af en aldeles afgørende Betydning for Danmark, at det tyske Socialdemokrati, som paa det Tidspunkt spillede en overordentlig stor Rolle — de havde vist Rigs-kansler paa det daværende Tidspunkt eller havde i hvert Fald haft det, de havde det ogsaa adskillige Gange derefter — sagde: Grænsen er lovligt gældende. Derfor kunde Stats- og Finansminister Neergaard takke Socialdemokratiet for dette Arbejde.

Derfor maa jeg sige, at vi som Deltager i denne Overenskomst naturligvis ogsaa maatte formode paa Statsministerens Udtalelser, at det slet ikke var dette, han sigtede til, at det ikke var noget, der var kendt fra den Tid, idet det var anerkendt fra alle Sider, at det danske Socialdemokrati dengang gjorde et rigtigt og godt

Arbejde for Landet. Der maatte være noget andet. Vi har jo tidligere angrebet Socialdemokratiet f. Eks. for 1928 i Herning og været uenig med dem, og der var Ting, hvor vi syntes, det gik for vidt, saa derfor kommer Spørgsmaalet til os ganske naturligt: Er det en Beskyldning mod Socialdemokratiet for paa et eller andet Tidspunkt at have sluttet en Overenskomst, saaledes at de ikke kan participere i Udtalelsen: „paa Selvbestemmelsesrettens Grund“? Nu forstaaer jeg altsaa af den stedfundne Debat, at det er det ikke, og jeg skal da slutte med at udtale min Glæde over den Maade, hvorpaa Udenrigsministeren udtalte sig om det sydslesvigske Spørgsmaal.

Første Næstformand (Arnth Jensen):

Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Aksel Larsen: Den højtærede Statsminister har vendt sig mod dem, der fortolker Noten til England paa en Maade, som Venstrepressen i hvert Tilfælde ikke billiger, og siger, at naar andre fortolker denne Note, har Ministrene, deriblandt Statsministeren, ogsaa Ret til at fortolke Noten. Det kan man maaske ikke bestride, selv om jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard i, at en Statsminister maa paalægge sig visse Pligter og sørge for at være i Overensstemmelse med Folketingets Flertal. Men naar Statsministeren herfra i sin politiske Svartale under Finanslovdebatten saa kraftigt fremhæver, at Ministrene har Ret til at fortolke denne Note, saa henstiller jeg, at Statsministeren ogsaa ofrer et Par Ord paa at fortælle, hvorledes han fortolker Noten, hvorledes Statsministeren personlig eller som Statsminister eller som begge Dele fortolker Noten til England.

Statsministeren (Knud Kristensen):

For at begynde med det sidste vil jeg gerne sige, at jeg har aldeles ikke hverken fortolket Noten eller stillet i Udsigt at ville fortolke Noten. Jeg har sagt, at den talte for sig selv, og at det var den, vi i vor Udenrigspolitik maatte rette os efter, det turde være klart.

At det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft og det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard saa har udtalt deres Mening om det sydslesvigske Spørgsmaal, har jeg ikke gjort nogen Indvending mod ud over, at jeg har gjort opmærksom paa, at det ærede Med-